Lieve Noor, lieve Daan, lieve familie en vrienden,

Wat een geluk om hier vanavond te mogen spreken, tijdens dit diner, als getuige van Noor – en als vriendin die haar al kent sinds we in groep 5 hutten bouwden met te korte takken en veel te hoge ambities.

Ik zie ons nog zitten, Noor, met vieze knieën en glinsterende ogen, terwijl we plannen maakten die groter waren dan onze achtertuin.
Jij was toen al warm en ambitieus: jij tekende plattegronden, ik probeerde vooral koekjes te regelen.
Er is weinig veranderd – behalve dat de plattegronden nu echte ruimtes zijn, en dat jouw warmte inmiddels levens raakt.

Jaren later stond ik bij een expositieopening – ik was zenuwachtig voor jou – en dáár was hij: Daan.
Rustig, met die geduldige blik en handen die eruitzagen alsof ze dingen écht maken.
Je zei iets liefs over Noors werk, en het was net alsof de ruimte een tikje stiller werd.
Ik wist: deze man is inventief, maar vooral trouw; iemand die niet alleen kán bouwen, maar ook kan blijven.

Dat jullie elkaar op een festival in Rotterdam ontmoetten, allebei als vrijwilliger – natuurlijk.
Jullie waren altijd al bezig iets moois mogelijk te maken voor anderen, met twee paar handen, een open hart en een onuitgesproken “we fixen het wel”.
Van die vonk tussen tentpinnen en tape naar acht jaar samen – en kijk waar het jullie bracht.

Ik denk vaak aan Toscane, jullie eerste vakantie.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Aan de foto waarop Noor met een schetsboek in de schaduw zit en Daan met een plankje dat hij “even recht” aan het schuren is.
Ter plekke werd pasta een ritueel, geen maaltijd.
En iedere zondag die daarop volgde, ruikt het bij jullie naar knoflook en belofte.
Die zondagse pasta-avond is jullie anker: eenvoudig, warm, samen.
Ergens tussen de basilicum en de wijn is jullie liefde steeds dieper geworteld.

Jullie startten samen een atelier.
Keramiek en hout – aarde en vezel, vorm en structuur.
Noor, jij geeft klei een ziel; Daan, jij geeft hout een toekomst.
En wat ik het mooiste vind: jullie werken niet om applaus te verzamelen, maar om iets goeds neer te zetten dat blijft.
Creatief, trouw, nuchter – precies zoals jullie zijn.

Toen kwam het huisje in Delft.
Klein op papier, groots in gevoel.
Met een dakterras dat het meteen won van iedere woonkamer, omdat daar de aarde onder je nagels kruipt en de lucht net iets dichterbij lijkt.
Jullie tuinieren als het leven: geduld, seizoenen, soms een mislukte oogst, en altijd opnieuw beginnen.
En dan, alsof het niet mooier kon, die verloving op de Schie – in een bootje, met het water dat zacht langs jullie plan schuurde.
Daan, jij vroeg het alsof je het al had gedaan in iedere houtnerf die je ooit hebt aangeraakt: rustig, zeker, met liefde.
Noor, jij zei ja met een blik die ik ken sinds de hutten: “Tuurlijk. We gaan ervoor.”

Wat ik aan jullie bewonder, is hoe jullie elkaar ruimte geven.
Noor, jij vliegt – en Daan, jij bent het touw dat niet knelt maar houdt.
En Daan, als jij vastloopt, is Noor het licht dat net een hoekje van het probleem zachter maakt.
Jullie spreken dezelfde taal zonder die te forceren: stiltes die niet leeg zijn, plannen die niet luid hoeven.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Een kleine herinnering uit de vorige maand.
Noor belde me – “Kom je eten? Daan maakt ‘iets nieuws’.”
Ik kwam binnen en trof chaos: een pastamolen op het aanrecht, klei op Noors mouw, een half afgemaakte houten lepel die “eigenlijk net even beter kon”.
En toch was alles rustig.
Jullie lachten.
Het was precies jullie: het leven is rommelig, maar de liefde is helder.

Aan jullie wil ik dit meegeven voor de komende jaren:
– Houd elke zondag iets heilig, al is het maar een twijgje basilicum en vijf minuten hand-in-hand.
– Blijf elkaar verrassen met kleine dingen: een nieuwe glazuur, een plankje dat opeens past, een kaartje op de koelkast.
– En als het stormt, ga dan terug naar waar het begon: vrijwilligen, samen iets doen voor een ander – want wie geeft, herontdekt elkaar.

Noor, mijn trotse, warme, ambitieuze vriendin, je hebt je mens gevonden.
Daan, jouw geduld is geen stilte maar een keuze voor liefde.
Jullie zijn het mooiste bewijs dat zorgvuldig bouwen – aan vazen, aan lepels, aan levens – leidt tot iets dat niet breekt, maar buigt en meebeweegt.

Laten we vanavond, tijdens dit diner, proeven wat jullie zijn: eenvoudig en rijk, zacht en stevig, een combinatie die je niet zomaar bedenkt – je leeft haar.
En laten we kijken naar wat komt: seizoenen op het dakterras, nieuwe collecties uit jullie handen, misschien kleine voetstapjes die ooit door de keuken rennen, en altijd, altijd die zondagse pasta die zegt: we zijn thuis.

Op jullie, Noor en Daan.
Dat jullie liefde blijft groeien als een klimroos langs de balkonrand: eigenzinnig, sterk, en elke zomer opnieuw in bloei.
Moge jullie dagen gevuld zijn met zachte ochtenden, heldere plannen en precies genoeg mislukkingen om samen om te lachen.

Lieve mensen, heffen jullie glazen.

Op Noor en Daan – op acht jaar die het begin waren, en op alle jaren die volgen.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Proost.

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl